

[Indenrigsministeren]

ninger og behandle klagesagerne, skulle sige: Vi har ikke tid.

Den mulige klagesagsbehandling vil gælde alle klager, uanset hvor de pågældende er organiseret. Vi spørger ikke: Hvor er De eller du organiseret? Vi behandler de klagesager, der indbringes fra ministeriet, uanset hvilket tilhørsforhold de pågældende måtte have. Når man spørger, hvorfor vi ikke behandler klager fra personer, der er organiseret i andre forbund end SiD, må jeg svare, at vi ikke har nogen klagesager, og at vi ikke har nogen eksempler på, at man dér har forbrudt sig mod de regler, der gælder for den offentlige arbejdsgiver. Det er også svaret til hr. Bjørn Elmquist. Det, vi beskæftiger os med, er alene, om der er tale om ulovlige beslutninger. I det konkrete tilfælde har vi vurderet, at det er en ulovlig beslutning, begrundet i, at man i forbindelse med udøvelsen af sin kompetence som bestyrelse i HT har tillagt usaglige hensyn afgørende vægt.

Hr. Hjortnæs stiller spørgsmål vedrørende juraen, men jeg har jo oplyst, hvor juraen er placeret.

Hr. Hjortnæs spørger videre, om jeg har omtalt bestyrelsesmedlemmer af HT som anarkistiske uromagere. Det har jeg ikke, men jeg har sagt, at hvis offentlige myndigheder eller offentlige beslutningstagere klart tilsidesætter en afgørelse truffet af en kompetent forsamling eller et kompetent ministerium, der har fået tillagt kompetencen i lovgivningen, ligner det anarki, når man er vidende om, at uenighed om det, myndigheden har besluttet, alene kan omgøres af en domstol.

Formanden:

Der er 2 minutter pr. ministerreplik. Jeg skal prøve at styre endnu en omgang.

Risgaard Knudsen (S):

Indenrigsministeren gjorde for et øjeblik sig en bemærkning vedrørende retten til at lede og fordele arbejdet, og jeg vil gerne spørge ministeren, om en tolkning af retten til at lede og fordele arbejde ikke er et decideret arbejdsretsanliggende og således ikke et styrelseslovgivningsanliggende. Jeg mener, det er et decideret arbejdsretligt spørgsmål, og havde forretningsordenen tilladt det, burde jeg have stillet spørgsmålet til arbejdsministeren, men det kan jeg måske få behov for senere. Det af-

hænger af, hvordan indenrigsministeren vil besvare mit spørgsmål nu.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal takke ministeren for svaret. Jeg ved ikke, om alle hørte det, men sandheden er jo, at ministeren gav mig ret i, at alle, der ønsker at klage over en forflyttelse, som er begrundet i samarbejdsvanskeligheder, nu kan gå til ministeren og klage. Det er konsekvensen, fordi ministeren klart og tydeligt siger, at det ikke har noget med deres faglige tilhørsforhold at gøre. Dermed er der givet klagemulighed for SiD'erne, dem, der er med i DKA, og dem, der står udenfor i det hele taget, for det er der jo også nogle der gør. Det er nemlig fejlagtigt opfattet, som nogle opfatter det på den borgerlige side, at det er det, det handler om. Det er ikke det, det handler om.

Ministeren har ved at gå ind i denne sag påtaget sig det ansvar, at der nu åbnes for, at ansatte inden for offentlige og halvoftentlige virksomheder, der ikke mener, deres klager over ledelsesretten bliver behandlet ordentligt, kan klage til ministeren, som så skal tage sig af det. Det er den slags, vi kender fra de østlige lande, hvor man nu protesterer, og hvor den borgerlige side herinde jubler og giver dem ret i, at de protesterer.

Glønborg (KRF):

I kampen for at sikre det enkelte menneske retten til at udføre et stykke arbejde, som man har aftalt med en arbejdsgiver at udføre, møder vi jo i dag mange forskellige synspunkter. Jeg vil gerne spørge ministeren, om han fornemmer, at der kan være et behov for en tydeliggørelse af de lovbestemmelser, vi har på det område.

Jeg synes, det var interessant at høre, at Fremskridtspartiets ordfører gav meddelelse om, at Fremskridtspartiet var klar til at fremsætte forslag om ny lovgivning på dette område.

Jeg kan oplyse, at på Kristeligt Folkepartis gruppemøde, som vi holdt her i middagspausen, har vi netop besluttet, at vi også vil komme med et lovinitiativ på dette område. Og naturligvis vil det være meget praktisk, om alle, som er interesseret i at værne om det enkelte menneskes ret til at beholde sit arbejde, kunne indgå i et samarbejde. Derfor vil jeg godt spørge, om